

Jeanette van Beilen

MARYKE'S
Verjaardag

UITGAVE VAN W.D. MEINEMA N.V. — DELFT

MARIJKES VERJAARDAG

MARIJKES VERJAARDAG

DOOR

JEANETTE VAN BEILEN

GEÏLLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

W.D. MEINEMA N.V. - DELFT

Het is donker.
Het is nog nacht.
En het is koud.

De maan komt van achter een wolk tevoorschijn. De maan schijnt in een kamer. In één van de hoeken staat iets. Het is blauw. Er blinkt ook iets. Dat blinkende lijkt wel van zilver.

't Is net of de maan even lacht. Ze denkt zeker: Dat kind dat hier woont, is vast jarig. Wat zal dat kind blij zijn met dat mooie cadeau.

Als de maan in een andere kamer schijnt, ziet ze het kindje slapen. 't Is een meisje. Ze heeft blond haar. Nu het licht van de maan erop schijnt, lijkt dat haar óók wel van zilver . . .

Nu is het morgen. De lucht is blauw. De zon schijnt. Het is in het begin van de herfst. In de tuin van Marijke hebben spinnen fijne draden gesponnen. En mooie webben geweven. In een van die mooie webben zit een spin. Een kruisspin. Als je goed kijkt zie je dat er een kruis op haar rug staat getekend.

Mevrouw Kruisspin loert naar alle kanten. Ze heeft trek in een ontbijt.

Het is tijd om te eten, bromt de dikke dame, maar . . . ik zie nog geen mugje of vliegje in mijn web.

Doodstil zit de spin te gluren.

Plotseling begint het web te trillen. — Ha, dat zal iets lekkers zijn. Een vette vlieg misschien wel.

En ja hoor, een vliegje is tegen het web opgevlogen.
't Is maar een mager ding, vindt mevrouw Kruisspin.
Maar . . . beter iets dan niets.
Voorzichtig loopt ze over de dunne draad naar haar
prooi toe.
De ochtendzon schijnt op haar rug. Het kruis glinstert
in die zonnestralen.

Die zon schijnt ook in Marijkes kamertje. Moeder heeft
gisteren vergeten om de gordijnen te sluiten. En nu
schijnt een straaltje recht op het gezicht van Marijke.
Ze wordt er wakker van.

Wat is er vandaag? denkt ze soezerig.

En dan . . . ineens . . . weet ze het. Ze is jarig. Ze is
jarig vandaag!

Marijke springt haar bed uit. Ze loopt naar de grote
slaapkamer. De kamer van vader en moeder. Haastig
doet ze de deur open.

„Vader, moeder, ik ben jarig,” roept ze blij.

„Jarig?” Vader kijkt haar slaperig aan.

„Jarig?” Moeder lacht. „'t Is nog donker. Nu ben je
nog niet jarig. Straks.”

„Kruip maar gauw weer in je bed. 't Is nu nog nacht.”

Vader doet zijn ogen weer dicht.

Marijke loopt de kamer uit met een verdrietig gezichtje.

„'t Is niet eens meer nacht,” moppert ze. „De zon schijnt
immers al. Weet vader dat niet eens?”

Een poosje kijkt ze teleurgesteld. Maar niet lang.

„Ik ben toch jarig,” praat ze tegen pop Treesje. „En
ik krijg ook wat. Wát zal ik krijgen?”

Maar dat weet pop Treesje ook niet.

Marijkes ogen vallen weer dicht.

„Mag ik mijn rode jurk aan?” vraagt Marijke.
 „Dat mag.” Moeder neemt het feestelijke jurkje uit de kast. Marijke vindt deze jurk de allermooiste van alle jurken in het huis.

Waarom? Om de zak die er opgenaaid is.
 Moeder heeft er vlinders op geborduurd.
 Een gele vlinder. Dat is de citroenvlinder.
 Een witte. Dat is het koolwitje.
 En een prachtig gekleurde. Dat is de dagpauwoog.
 Moeder heeft Marijke de namen van de mooie kapelletjes geleerd.

„Nu gaan we gauw naar beneden,” zegt moeder. „Ik denk . . .,” moeder zwijgt. Ze kijkt heel geheimzinnig. Als Marijke de huiskamer binnenkomt, maken vader, moeder en de beide zusjes een kring om haar heen. Ze zingen vrolijk:

*O wat zijn we heden blij,
 Marijke is jarig, Marijke is jarig.*

Ze zingen ook:

*'k Hoop dat onze lieve Heer
 Marijke wil sparen, Marijke wil sparen.
 'k Hoop dat onze lieve Heer
 Marijke wil sparen het hele jaar weer.*

„En nu de cadeautjes,” zegt Trix. Ze staat te trappelen van ongeduld.

„Ja, nu de cadeautjes,” roept Tineke en ze kijkt naar

het lage, ronde tafeltje. Waar anders de vetplant staat, zit nu Witje, Marijkes poesje! Ze heeft een rose strik om haar hals. Met ernstige ogen kijkt Witje om zich heen.

Bij haar pootjes ligt een pakje.

„Dat is van Witje. Zeg maar: alsjeblieft vrouwtje.”
Trix aait het poesje over haar glanzende rug.

Miauw, klinkt het.

Marijke moet toch zo lachen om haar poes met de feestelijke strik.

Dan maakt ze gauw het pakje open.

Er zit een doosje met drie zakdoekjes in. Een wit, een rose en een blauw.

„Dank je wel, lief Witje.” Marijke wil haar poesje oppakken. Maar Witje heeft nu lang genoeg stil gezeten. Ze wipt van het tafeltje. Op de grond ligt een stukje papier. Nieuwsgierig pakt ze het met haar ene voorpootje.

„Nu mijn pakje open maken.” Trix duwt haar presentje in Marijkes handen.

't Is een armband.

Van Tineke krijgt ze een ringetje met een rode steen. Wat is Marijke blij.

„En hier is óns cadeau.” Vader wijst naar een hoek van de kamer. Moeder trekt langzaam het kleedje weg, dat ze er over gelegd heeft.

En wat ziet Marijke nu?

„Een step!” gilt ze. „Een step. O, pappie, mammie.” Ze vliegt haar vader en moeder om de hals. „Dank u wel. Dank u wel.”

„Ze gaat dadelijk met de autoped naar buiten. Op en neer rijdt ze over het tuinpad. Hoe langer hoe harder gaat het.

Ze stoot het mooie web van de kruisspin stuk. Marijke merkt het niet eens.

Maar de dikke dame is vreselijk boos. Nu moet ze weer opnieuw gaan weven.

„Wat een wild kind is dat,” bromt ze nijdig. „Foei, wat een akelig meisje.”

3

Op school

„Wie kies je als je gaat trakteren?” vraagt Riteke.

Ilonka en Riteke en nog veel meer kinderen staan bij de bank van Marijke. Het is nog geen negen uur. Vanmiddag mogen Riteke en Ilonka bij Marijke spelen. Ze zijn immers haar vriendinnetjes. Maar . . . zal Marijke hen ook kiezen als ze straks de klassen rond mag gaan om de meesters en de juffrouwen te trakteren?

„Jij mag de snoepjes voor de kinderen dragen.” Marijke wijst naar Ilonka.

„En jij mag de deuren opendoen, Riteke. Ik draag natuurlijk de bonbons.”

Riteke wil liever de snoepjes dragen. Maar ze zegt niets. Marijke is jarig! Wat zij zegt, moet gebeuren.

De juffrouw tikt op de lessenaar. De kinderen gaan op hun plaatsen zitten. Ze kijken naar hun juffrouw. Die geeft een versje op en na het zingen gaat de juffrouw bidden. De kinderen luisteren eerbiedig. Ook naar het verhaal uit de Bijbel.

Als de rekenles afgelopen is, mag Marijke met haar lekkers naar de klassen gaan. Riteke doet de deur open. Marijke draagt het schaaltje bonbons in haar beide handen. Ze heeft een kleur van gewichtigheid. Achter de jarige loopt Ilonka met de snoepjes voor de zusjes en vriendinnetjes.

„Goede reis,” roept de juffrouw hen na.

Eerst komen ze in de klas van Trix. Trix neemt zo maar twee snoepjes.

Marijke ziet het wel. Maar ze vindt het helemaal niet erg. En het meisje dat naast Trix zit, mag er ook twee nemen.

Dan komen ze in de klas waar Tineke zit.

De meester neemt een bonbon.

„Dank je wel,” zegt de meester met het zwarte snortje. „Krijg ik ook een sigaar van je?”

„Ha, ha,” lacht Marijke. „Mijn vader heeft sigaren. Ik niet.”

„Dan kom ik vanmiddag je vader eens opzoeken,” belooft de meester lachend.

Marijke krijgt een mooie ansichtkaart. En de hoofdonderwijzer geeft haar een prachtig potlood.

Riteke mag al het moois dragen. Als ze weer in de klas terugkomen, heeft Riteke haar handen vol.

„Jij bent wel verwend hoor,” vindt de juffrouw.

Ja, dat vindt Marijke ook.

Het is gauw twaalf uur. De juffrouw loopt een eindje met de drie vriendinnetjes mee.

Bij de hoek van een straat staat ze stil.

„Veel plezier vanmiddag,” wenst ze. „Je treft het dat je op woensdag jarig bent, Marijke. Ik wou dat ik óók op woensdag jarig was.”

„Wanneer bent u jarig?” vraagt Riteke nieuwsgierig.

„In de vakantie,” zegt de juffrouw lachend.

Dan steekt ze gauw de straat over. En Marijke zet het plotseling op een draf.

Riteke en Ilonka draven vrolijk mee.

„Wat heb ik vandaag veel kinderen,” zegt moeder.
„Zou ik wel genoeg krentenbollen hebben voor jullie allemaal?”

Ze zitten aan tafel. Vader en moeder, Tineke, Trix, Marijke en haar beide vriendinnetjes.

Marijke kijkt naar het broodmandje. 't Is helemaal vol met verse krentenbollen. In het andere broodmandje liggen de gewone boterhammen. Marijke wil vandaag alleen krentenbollen eten. En dat mag best van moeder.

„Rrrring, rrrring,” doet de telefoon.

Vader staat op. Hij neemt de hoorn van de haak.

„Marijke,” zegt vader met een lach, „er is iemand voor jou aan de telefoon.”

Marijke slikt vlug het laatste lekkere hapje door. Ze neemt de hoorn van vader aan.

„Met Marijke Visser,” zegt ze parmantig.

Er wordt gelachen aan de andere kant van de lijn.

„Marijke,” zegt juffrouw Kroon, „ik feliciteer je wel, hoor. Kom je straks even een cadeautje halen? Ik kan het je niet brengen, want ik krijg bezoek.”

Marijke kleurt van verrassing. Alweer een cadeautje! Ze krijgt straks nóg een cadeautje! Ze vergeet helemaal, dat juffrouw Kroon op een antwoord wacht.

„Ben je daar nog, Marijke?” klinkt het in haar oor.

„Ja juffrouw,” zegt Marijke gauw. „Ik kom dadelijk. Over een paar minuutjes.”

„Vraag eerst even aan je moeder of je mag,” zegt juffrouw Kroon.

Het mag van moeder. Marijke legt de hoorn weer op de haak.

„Wat zou ik krijgen?“ denkt Marijke hardop.

„Een pop misschien,“ hoopt Ilonka.

„Een aapje,“ zegt Riteke. Ze heeft pas een boek gehad met platen van aapjes. Riteke vindt die kleine apen zó lief.

„Een olifant,“ schatert Trix.

„Een kameel,“ roept Tineke.

Vader vraagt: „Wie van jullie weet hoeveel bulten een kameel heeft? Die het weet krijgt een . . .,“ vaders ogen gaan vlug over de tafel, „ . . . een extra trosje druiven.“

„Een,“ raadt Tineke, die dol op druiven is.

„Drie,“ zegt Riteke, die helemaal niet weet hoe een kameel er uit ziet.

Trix, die al in de vijfde zit, proest van het lachen.

„Twee vader,“ roept ze als ze uitgelachen is.

„Weet je het zeker?“ vraagt vader.

Trix knikt. „Ja vader, de meester heeft het zelf gezegd.“

„Dan is het natuurlijk waar.“ Vader neemt de druivenschaar. Hij knipt van de grote tros een klein trosje af.

„Alsjeblieft, omdat je zo goed onthoudt wat je onderwijzer vertelt. En hoe heet het dier dat één bult heeft.

Weet je dat ook?“

En dan antwoordt Trix trots: „Dat is een dromedaris.“

„Zo knap als jij toch al wordt,“ zegt vader.

„Wat is dat, een drom-me-le-da-ris?“ vraagt Riteke verbaasd. Ze wordt verlegen als ze allemaal lachen.

„Ik zal je straks zo'n meneer laten zien,“ belooft vader.

„Nu gaan we eerst rustig verder eten.“

Vader heeft uit de Bijbel gelezen. Vader heeft ook de Here gedankt dat Hij Marijke weer een jaar heeft gespaard.

Als de meisjes moeder geholpen hebben in de keuken, laat vader hen het grote dierenboek zien.

Er staan mooie platen in. Een plaat van de dromedaris met zijn éne bult.

„En dit is een kameel.” Vader laat een andere plaat zien. Er staat een dier op dat twee bulten heeft.

„Wat een warme jas heeft hij aan,” zegt Tineke.

„Die heeft hij ook wel nodig.” Vader vertelt dat de kameel in zijn geboorteland winters mee maakt die heel erg koud zijn.

„Met die dikke winterjas aan kan onze vriend in de hevigste kou lopen zonder verkouden te worden. Maar in de lente laat die dikke vacht los. En 's zomers loopt hij dan vrolijk zonder jasje, net als jullie.”

Marijke vindt het maar een griezelig dier met die twee malle bobbel op zijn rug.

„Ik vind hem lief,” verklaart Riteke.

Vader schudt lachend zijn hoofd. „Lief is hij niet. Wel heel sterk. Hij loopt met vijfhonderd pond op zijn rug, wel dertig kilometer. Maar als meneer de last te zwaar vindt, doet hij geen stap. En als de kameeldrijver dan probeert hem toch te laten lopen, weet je wat de grapjas dan doet?”

„Wát doet hij dan, vader?” vraagt Trix nieuwsgierig. „Dan duwt hij het voedsel dat in zijn maag zit, weer

naar zijn bek terug . . . en hij spuwt dat de drijver in zijn gezicht."

„O, wat vies," roepen ze tegelijk.

„Ja, 't is niet smakelijk," vindt ook vader.

„Als je nu een kameel krijgt van juffrouw Kroon, Marijke, weet je al vast één van zijn nare grapjes," zegt moeder lachend.

„Ik geen kameel," roept Marijke en ze holt naar de tuin, waar de autoped staat.

6 Woef-woef! . . . Woef-oe-woef!

„Voorzichtig zijn hoor kinderen," zegt moeder.

„Ja mam." „Ja mevrouw."

„En gauw terugkomen. Jaapje komt vanmiddag ook nog spelen."

Ze knikken weer alle drie van ja.

„Dag mam." Marijke staat met haar ene been al op het plankje van haar step.

„Dag tante," Ilonka zwaait met haar beide handen.

„We komen gauw terug, mevrouw," roept Riteke. Riteke heeft een doos met gebakjes zien staan.

„Hebben jullie wel een touw bij je?" plaagt Trix. Voor de kameel?"

Lachend gaan de meisjes de tuin uit.

„We gaan door het bos," beslist Marijke.

„Ja. Dan zijn we gauw bij juffrouw Kroon," weet Riteke. „Die straatweg is zo lang, hè. En als er auto's komen of grote jongens."

„Mogen wij straks ook eens stappen?" Ilonka kijkt naar de prachtige autoped.

„Om de beurt,” beslist Marijke. „Ik eerst.”

„Natuurlijk jij bent jarig.” Riteke en Ilonka draven de laan uit, het bos in. Marijke gaat zo hard met de step. Ze kunnen haar bijna niet bijhouden.

Maar, opeens . . . Marijke stopt plotseling. Uit de struiken komt iets aanrennen. Iets met een lange rode tong en witte glinsterende tanden.

Woef-woef! . . . Woef-woef-woef! O, een hond.

De grote, wilde hond springt tegen Marijke op. Hij snuffelt aan de mooie, nieuwe autoped. Hij gromt en bromt ertegen. Hij doet net alsof het een grote vijand van hem is.

Marijke gilt van schrik. Ilonka en Riteke vliegen de struiken in.

En Marijke . . . ze vliegt haar vriendinnetjes achterna.

„Kom . . . hierheen,” hijgt Riteke. Ze kruipen achter een dichte struik. Ze gluren tussen de takken door.

Zal de grote hond in de banden bijten? Zal hij die misschien kapot maken? Als Marijke daaraan denkt, wordt ze toch zó bang. Ze beeft er van.

Woef-woef! . . . Oe-woef! klinkt het in het laantje.

Arme Marijke. Ze bibbert van bangheid. Ze ziet dat de hond zijn scherpe blinkende tanden in de banden van de step zet.

„O,” kreunt ze zacht. „O,” ze huilt bijna.

„Af, Nora,” klinkt plotseling een zware stem. „Laat los dat ding.”

De hond is een gehoorzame hond. Hij spitst zijn oren. Hij laat dadelijk los. Met grote sprongen draaft hij over het laantje. Naar zijn baas toe.

„Gauw, gauw.” Marijke holt naar haar step. Ze bekijkt hem van alle kanten. Er zit overal zand op. Maar hij is niet stuk. Nee, gelukkig is de step nog heel gebleven.

Riteke en Ilonka wrijven met hun zakdoekjes het stuur weer glanzend glad.

„Nu is hij weer mooi,” knikt Riteke tevreden.
„Ja, nu is hij weer nieuw,” zegt Marijke blij.
En dan gaan ze weer stappen. Ieder op de beurt. Maar ze luisteren toch nog een beetje bang of ze ook blaffen horen. Het blaffen van een grote hond.
Het blijft gelukkig stil in het bos. De hond is zeker ver weg gelopen. En daar is het huis al. Het leuke huisje van juffrouw Kroon. 't Is wit en het heeft groene luiken. En bij het houten hekje staat juffrouw Kroon al te wachten.

7

Bij juffrouw Kroon

„Wat zien jullie er warm uit, kinderen. Heb je zo hard gelopen? Waarom?”

„Er was een hond,” hijgt Marijke. „Hij wou mijn step kapot maken.”

„Die ondeugd. 't Is hem niet gelukt, zie ik. Ga maar gauw op het terras zitten, in de zon.”

Marijke mag, omdat ze jarig is, kiezen tussen rode en gele limonade. Ze kiest rode. En naast haar glas ligt dan plotseling een pakje.

„Maak het maar open,” zegt juffrouw Kroon. Ze moet lachen om Marijkes grote ogen. „Ja hoor, dat is voor jou. Omdat je vandaag jarig bent.”

Wat zit er in het pakje? Drie paar ogen kijken heel erg nieuwsgierig.

In het pakje zit een doos. Een doos . . . met kralen. Rode en witte. Gele en groene. Blauwe en bruine.

„Wat mooi,” zucht Marijke. „O, wat mooi.” Ze springt op. Juffrouw Kroon krijgt een dikke zoen.

„Je kunt er een reuze-ketting van rijgen,” roept Riteke.
„En een armband. En een ringetje.”

„Wel drie kettingen,” zegt Ilonka. „En wel tien ringetjes.”

Ja, dat is leuk. Tien ringetjes. Om iedere vinger één.
Marijke lacht van plezier.

„Dat zal mooi staan,” lacht juffrouw Kroon.

De kinderen krijgen ook nog een stuk appeltaart. Het is immers feest vandaag.

Mieke, het witte poesje, springt op de schoot van haar vrouwtje. Haar ronde ogen kijken rond. Dan geeft ze haar vrouwtje, zo maar, kopjes.

„Mieke is lief.” Marijke aait het poesje over het zachte velletje. Ze geeft het een stukje van de appeltaart.

„Mieke is bijna net zo lief als mijn Witje,” zegt Marijke.

„En bijna net zo lief als mijn Peter,” zegt Ilonka.

Riteke heeft geen poesje. Riteke vindt alle poesjes even lief.

Nu mag ook nog het mooie muziekdooosje spelen. Er klinkt een leuk wijsje. Het witte poppetje in het doosje danst vrolijk op en neer. Tra-la-la, tra-la-la.

't Wordt Mieke zeker te druk. Ze springt op de grond. En ze zoekt een rustig plekje op in de tuin.

De meisjes vinden het wijsje zó leuk. Ze kunnen er niet genoeg van krijgen.

„Maar nu moeten jullie toch heus naar huis. Anders denkt je moeder dat je hiér je verjaardag viert. Dat hoort niet.”

„Ja, naar huis,” knikt Marijke. „Jaapje komt ook nog.”

„Voorzichtig zijn, hoor. Verlies de kralen niet.”

„Ja, juffrouw. Nee, juffrouw. Da-ag. Dank u wel,” roept Marijke.

„Dag juffrouw,” roepen Riteke en Ilonka.

„Ik ga niet weer door het bos,” zegt Marijke als ze buiten het hekje staan.

„Ik ook niet,” zegt Riteke. „Als die grote hond weer komt . . . Misschien gaat hij ons dan bijten . . .” Ilonka kijkt al bang.

„We gaan over de straatweg. Kom maar.” Marijke staat weer op haar step. „En als er jongens komen, nou, dan lopen we hard weg, hè.”

„Heel hard,” knikt Ilonka.

„Ze krijgen ons toch niet,” zegt Riteke.

Op de grote weg is het druk. Er rijden veel gevaarlijke auto's. Grote en kleine. Maar de meisjes zijn heel voorzichtig. Ze blijven aan de rechterkant van het fietspad. Ze komen niet op de rijweg.

Ilonka mag nu steppen. Ze vindt het zo heerlijk, dat ze hoe langer hoe harder gaat rijden. Marijke en Riteke kunnen haar bijna niet bijhouden. Ze raken helemaal buiten adem.

„Niet . . . zo . . . hard,” roept Marijke hijgend.

„Ik . . . heb . . . pijn in mijn zij,” hijgt Riteke.

Dan doet Ilonka het wat langzamer aan.

Later komen ze op een zandweg. Die is stil. Hier rijden geen auto's. Er komt wel een fiets aan. Op die fiets zit een dame. Ze rijdt heel bedaard. Ze kijkt naar het weiland. Er lopen rood-bruine koeien in. In de sloot kwaken kikkers. Kwak-kwak-kwak, doen de kikkers. En op de telefoondraden kwetteren druk de zwaluwen. Hun gevorkte staartjes gaan op en neer.

Marijke ziet het eerst wie er op de fiets zit.

„Juf,” gilt ze. „Dit is nu mijn step.”

De juffrouw springt van haar fiets.

Ze bekijkt de autoped.

„Wat een mooie, Marijke,” zegt ze. „Wat zul je daar voorzichtig mee zijn.”

Marijke knikt.

Dan vraagt de juffrouw: „Hoe komen jullie hier? Moeten jullie niet thuis zijn? Of is er geen feest vanmiddag.”

„Een groot feest,” verklaart Marijke. „Maar . . . ik heb een cadeautje gehaald.”

Ze laat de doos met kralen zien.

„Van juffrouw Kroon,” zegt Riteke.

„Die woont in het bos,” vertelt Ilonka.

„Zo. Wat een prachtige kralen,” bewondert de juffrouw.

„Daar kun je lange kettingen van rijgen, Marijke.”

Marijke stopt de doos weer in haar vlinderzak.

„Gaat u fietsen?” vraagt ze.

De juffrouw lacht even.

„Ik ga even een boodschap doen. Jullie moeten nu gauw naar huis gaan, hoor. Anders . . . zijn alle taartjes op. Dag meisjes.”

O ja, de taartjes. Riteke pakt gauw de autoped. „Dag juffrouw,” roepen ze alle drie.

De juffrouw fietst weer verder. En de meisjes gaan vlug de zandweg af.

9

Een gevaarlijk spelletje

„O, zeg,” Marijke staat stil op de spoorweg-overgang. Ze ziet de glimmende ijzeren staven. En ze weet wat.

Ze wéét wat!

„Zullen we op die glimmende dingen gaan rijden? Zien wie dat het langste kan? Ja?”

Marijke huppelt op en neer van pret. Dat is een leuk spelletje.

„Ja,” roept Riteke. „Zien wie het verste komt.”

Ilonka zet voorzichtig de autoped op de gladde, glimmende rail.

O, die rail!

Die rail is zo smal. En zo glad. Hij schittert zo in de zon.

Als het voorste wiel er op staat, glijdt het achterste er af.

„Ik zal helpen.” Riteke pakt het blauwe spatbord.

Marijke pakt het voorste wiel. De autoped staat op de rail.

„Ik eerst,” roept Marijke.

Ha-ha.

Het gaat niet. Het gaat helemaal niet. De rail is veel te glad. De autoped valt er telkens af.

„Ik weet wat anders,” roept Riteke.

„We doen wie het langste er op lopen kan.”

Marijke laat haar autoped liggen. Dwars over de gladde staaf.

„Ja, er op lopen. Dat is nog veel leuker dan met die autoped.”

Achter elkaar gaan ze over de gladde staaf. Marijke loopt voorop. Ze houdt haar armen wijd uitgespreid.

O, 't is een leuk spelletje. De kinderen hebben een kleur van pret. Hun ogen schitteren.

Dát is nog eens een leuk spel.

Dat het niet mag, daaraan denken ze niet. En . . . dat het vreselijk gevaarlijk is wat ze doen, wéten ze niet.

En de knipperlichtjes . . . die zien ze niet eens.

Een eind verder, bij een sloot staat een man. Hij leunt op zijn schop. Hij rust even uit. Hij kijkt eens om zich heen.

Plotseling knijpt hij zijn ogen een beetje dicht.

Hij tuurt naar de spoorbaan. Wat loopt daar? Wie ziet

hij daar? Loopt er iemand op de baan? Een kind? Lopen er twee kinderen? Drie? En dadelijk komt . . . De man gooit zijn schop neer. Hij klautert tegen de spoordijk op. Hij kijkt vlug opzij. Hij luistert scherp. Ja, ja, daar komt hij al . . . Daar komt hij al aan. „Ga weg,” schreeuwt de man. „Van die baan af, kinderen. Gauw.”

De kinderen zien de man niet. Hij loopt áchter hen. Ze hóren hem niet. De meisjes zien ook niet, wat er aankomt in razende vaart. Ze horen het gedaver van die razende wielen niet. Ze kunnen het niet horen; het grote groene monster is nog te ver weg.

Maar . . . die wielen gaan zo snel. Zo verschrikkelijk snel. De man zet het op een lopen. Hij rent zo hard hij kan. Naar die domme spelende kinderen toe.

„Hé,” roept hij, „gaan jullie van die rails af. De trein komt er aan. Vooruit, gauw er af.”

O, vreselijk, de drie horen het nóg niet.

Nu loopt de man zoals hij nog nooit gelopen heeft. Hij neemt grote sprongen. Hij schreeuwt: „Van die rails af, jullie.”

En dan . . . Ilonka loopt achteraan. Zij vindt het lopen op dat smalle gladde ding zo moeilijk. Zij kan niet zo hard vooruit komen.

Ilonka hóórt dat roepen. Zij kijkt om. Ze ziet die schreeuwende man. Ze ziet ook dat grote groene monster. Ilonka wordt spierwit. Ze geeft een harde gil van schrik. Ze vliegt naar de kant. De man grijpt Riteke en Marijke beet. Hij trekt hen van de rails af. Hij sleurt hen wild met zich mee. O! Net op tijd. Net op tijd. De grote trein rijdt in razende vaart voorbij. De grond dreunt er van.

Marijke staat te beven op haar beentjes.

Riteke pakt Ilonka angstig vast. Haar ogen kijken wild van schrik.

„En jullie komen hier nooit meer spelen, hoor,” bromt de stem boven hun hoofden.

„Nee meneer; nooit meer, meneer.”

„Jullie mógen niet op de spoorrails lopen. Dat is streng verboden. Wisten jullie dat niet?”

„Ja meneer; nee, meneer,” antwoorden ze bang.

„Als de politie jullie gezien had. Hij had je vast meegenomen. En je misschien wel in een donker hok gestopt.”

„O nee, nee.” Zes ogen kijken angstig omhoog.

„Vast,” knikt het hoofd hoog boven hen. „En maak nu maar dat je thuis komt. Vooruit. Loop als de wind. Ik blijf jullie nakijken. Net zo lang tot je op de weg bent. Mars, deugnieten.”

Ze hollen weg, alle drie. Op Marijkes feestjurk vallen dikke tranen.

Ja, ja, gauw naar huis. Gauw naar moeder toe. En naar Jaapje. Jaapje die komt spelen.

Opeens . . . Marijke ziet iets. Wat ligt daar . . . op de rails? Is dat . . . is dat?

Ze vergeet dat ze niet meer bij de spoorlijn mag komen. Ze vergeet dat het zo gevaarlijk is. Ze vergeet dat de vreemde man naar haar staat te kijken. Ze holt naar de rails toe. Want daar ligt . . . Marijke zakt op haar knietjes.

„O.” Ze huilt heel hard. Haar mondje is er helemaal vierkant van.

„O. O.”

't Is verschrikkelijk. Er blinkt iets in het zand naast de rails. Dat wás het mooie stuur. 't Is nú een vreemd kromgebogen ding. En de wieltjes, die mooie ronde blauwe wieltjes, ze zijn helemaal plat. En het hout, dat is versplinterd. Vermorzeld onder de zware wielen van de trein.

„Ga je weg?” klinkt het dreigend dicht bij. „Mars, naar huis, zeg ik.”

Met ogen die niets zien, loopt Marijke naar de zandweg. Op de rails ligt, verpletterd, de autopod. Platgereden door de grote sneltrein.

11

't Is een verrassing

Ja, en in die trein . . .

In die trein zit een dame. Ze heeft een mooie hoed op. Een paarse. En op haar grijze mantel is een paarse bloem. Op de bank, naast de dame, ligt een doos. Het deksel is van plastic. Je kunt er doorkijken. En in die doos . . .

Wat zal mijn kleindochtertje blij zijn, denkt de mevrouw. Wat zal ze grote ogen opzetten als ze me ziet. Want zij weet niet dat ik kom. En haar ouders en zusjes weten het óók niet. Mijn komst is een verrassing. En de mooie pop is óók een verrassing.

Oma kijkt weer even naar de pop. Ze knikt en ze glimlacht.

Een meneer in de coupé maakt een grapje. „Is dat uw jongste kleinkind, mevrouw?”

Oma lacht een beetje.

Dan luistert ze weer naar het regelmatig tikken van de

wielen over de rails. Die glinsterende rails, die knerpen en kreunen onder de zware vracht.

Oma kijkt naar buiten. De zon schijnt zo vrolijk op het weiland waarin de rood-bonte koeien grazen. In de verte staat een toren. Dat is de toren van het stadje waar oma moet uitstappen. Dan moet ze nog een half uurtje rijden in de gele autobus. Want in het dorpje, waar Marijke woont, is geen station.

De trein rijdt nu al minder hard.

Oma pakt haar koffertje. De doos houdt ze in haar andere hand.

Knarsend gaan de remmen. Nog een ogenblikje. De trein staat stil. Oma staat op. De meneer doet het portier voor haar open. En dan loopt oma naar de gele autobus. De bus die haar bij Marijke zal brengen.

En weer denkt oma: wat zal mijn kleinkind blij zijn als ik plotseling voor haar neusje sta. Ze zal wel in de tuin spelen met haar vriendinnetjes.

Oma kijkt op haar horloge. 't Is drie uur. Over een kwartiertje zie ik mijn kleindochtertje al.

De bus rijdt hard. Naast oma zit een meisje. Ze kijkt onafgebroken naar de pop in de witte doos.

„Mooi?” vraagt oma.

„Prachtig, mevrouw.” Het meisje zucht van bewondering.

De bus staat stil. En de grootmoeder van Marijke stapt uit. In haar ene hand heeft ze haar koffertje. En in de andere de doos met het mooie, het heel mooie . . .

Moeder komt de tuin in.

Trix en Tineke zitten te lezen. Jaapje staat doodstil bij het vogelhuisje. Er zit een vogeltje in. Het pikt van de broodkruimeltjes. 't Is een roodborstje, weet Jaapje.

Moeder draagt een groot blad. Er staan rode en oranje glazen op. Op de bordjes liggen lekkere dingen. Gebakjes! Met room en vruchten.

Als Jaapje dat blad ziet, is hij in één sprong bij het tuinfafeltje. Het roodborstje vliegt verschrikt weg. Zo vlug hij maar kan. Rrrrt, weg is hij, de tuin uit.

Witje, het kleine donkere poesje met het lichte vlekje op zijn neus, komt nieuwsgierig aanlopen. Mauw, zegt ze. Wat is dit allemaal?

Trix neemt het diertje op haar schoot. Zij streelt het zachte velletje.

„Jij krijgt ook wat, hoor. Ja, we zullen jou niet overslaan.”

„Maar eerst moet de jarige er zijn.” Moeder kijkt de tuin rond. „Zijn de meisjes nu nog niet terug. Waar blijft Marijke toch?”

In de kamer slaat de klok. Ping-ping-ping gaat het vlug, drie maal achter elkaar. Bom-bom-bom, doet de zware torenklok.

„Drie uur al,” zegt moeder verwonderd. En weer vraagt ze: „Waar blijft Marijke toch?”

„Marijke is zeker vergeten dat ze jarig is,” denkt Jaapje. Ha-ha. Daar moet Trix om lachen.

„Misschien maken ze wel een tochtje door het bos. Op de kameel.” Trix kijkt een beetje geheimzinnig.

„Op een kameel?” vraagt Jaapje hevig nieuwsgierig. Trix vertelt van het vreemde dier met de twee bulten en zijn rare grapjes.

„Ik heb hem gezien,” roept Jaapje. „In Artis. Maar naar mij heeft hij niét gespuugd.”

„Hij zag jou natuurlijk niet,” plaagt Trix. „Zo'n klein jongetje.”

„Poeh.” Jaapje kijkt werkelijk beledigd.

„Zal ik even naar juffrouw Kroon gaan moeder?” vraagt Trix.

Moeder knikt. „Ga maar op de fiets. Dan ben je gauw terug.”

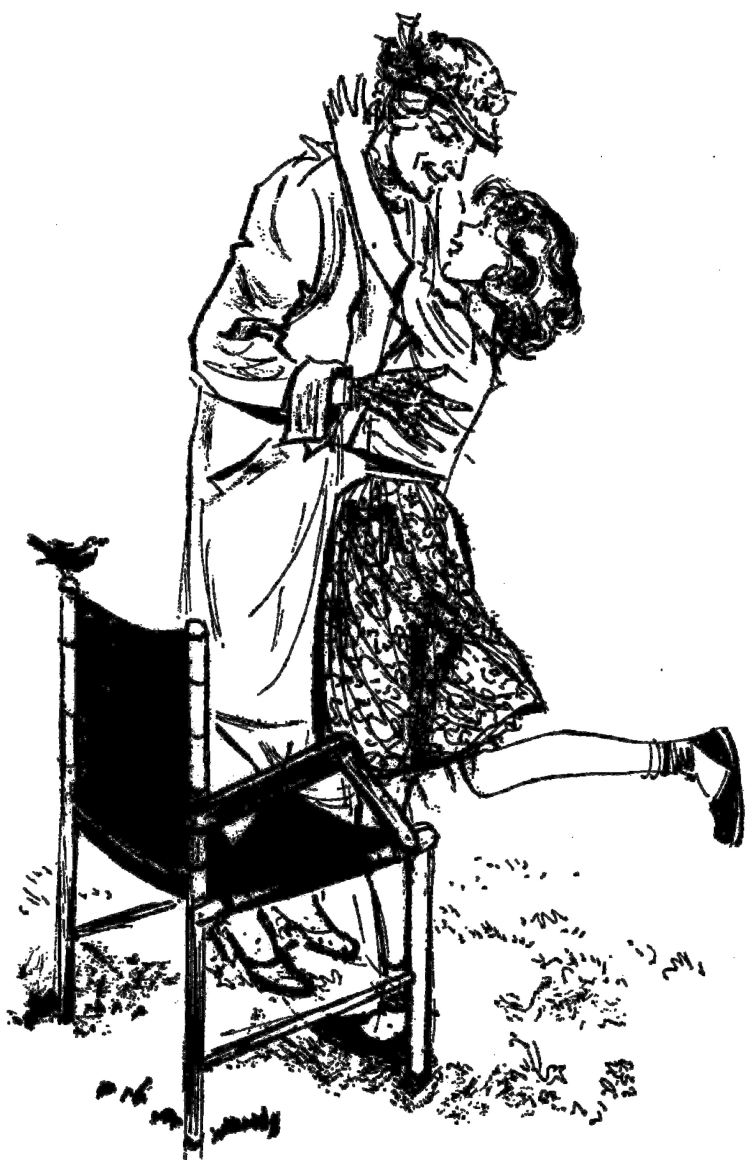
„Je mag mee, Jaapje,” roept Trix. „Ga maar achterop zitten.”

Jaapje kijkt nog even naar al het lekkers dat op het tuin-tafeltje staat.

Als hij dan toch nog geen gebakje krijgt, kan hij ook wel even meegaan. Jaapje springt op de bagagedrager. Tineke hoort en ziet niets. Haar boek is zo spannend. Ze heeft rode oren van het lezen. Ze merkt niet dat Witje op de tafel springt en met haar rose tongetje begerig van de room gaat likken. Maar moeder ziet het wel. Ze pakt het poesje haastig op.

„Foei,” bromt moeder. „Wat ben jij onbeleefd om nu al te beginnen. Kun je met snoepen niet even wachten tot je wat krijgt? Je moet je netjes leren gedragen, jongedame.”

„Miauw.” Witje kijkt moeder met onschuldige ogen strak aan.

„Marijke was er niet, moeder.”

Trix ploft hijgend in het gras.

„Ze is om twee uur al weggegaan, mevrouw,” Jaapje valt naast Trix neer.

„Die ondeugende kinderen,” zegt moeder.

„Ze zijn natuurlijk ergens aan het spelen.”

Het tuinhokje klapt open.

„Daar héb je het stel eindelijk,” Trix holt de hoek van het huis om.

„Hoi,” juicht Jaapje. En hij kiest in gedachten het taartje met de rode aardbei.

Maar 't zijn geen drie meisjes die met Trix lopen over het tuinpad.

't Is . . .

„Oma,” zegt moeder verrast. „Wat heerlijk dat u gekomen bent.”

Nu hoort Tineke eindelijk ook iets. Ze slaat met een klap haar boek dicht. Ze valt oma om haar hals. Gauw brengt ze de mooie paarse hoed weg. En de grijze mantel.

En dan zit oma in de gemakkelijkste tuinstoel. Ze kijkt, ze kijkt . . .

„Marijke is toch vandáág jarig? Of vergis ik me daar in?”

„Nee oma. U hebt de datum goed onthouden, hoor,” knikt moeder. „Maar de jarige zelf vergeet dat ze jarig is.”

„Marijke is weg,” zegt Jaapje.

„Weg?“ vraagt oma bevreemd.
Trix doet gauw het hele verhaal.
Oma schudt haar hoofd.
„Wat een dom meisje,“ zegt ze zacht. „Wie blijft er nu op haar verjaardag zo lang weg.“
„De limonade wordt lauw, moeder,“ zegt Trix die dorst heeft.
„Worden taartjes wel eens zuur in de zon, mevrouw?“ vraagt Jaapje, die zo'n vreselijke trek in die rode aardbei heeft.
Nu klapt het hekje weer open.
„Eindelijk,“ zucht Trix en ze draaft weg. „'t Is vader,“ roept ze door de tuin. En naar vader schreeuwt ze: „Vader, oma is er.“
„Ik ben niet doof, Trix. Zet jij mijn fiets even weg?“ Vader geeft grootmoeder een hand. „Dag oma. Wat een verrassing dat u er bent. U verwent Marijke maar om zo'n grote reis voor haar te maken.“
Vaders ogen gaan zoekend rond.
„Waar is de jarige? En waar zijn de twee vriendinnetjes?“
Als vader hoort dat de meisjes nog niet thuis zijn, vindt hij dat vreemd.

14 Waar zijn de drie meisjes toch?

De grote mensen drinken thee en de kinderen limonade. Ook heeft ieder een schoteltje voor zich staan. Geen leeg, hoor. Er ligt een gebakje op elk schoteltje. En een taartvorkje ligt er naast.

Jaapje moet gauw even proeven.

Mmm, wat smaakt die slagroom zoet. Ver-rúk-kelijk. Onder Jaapjes neus is een witte snor.

Tineke ziet het. Ze lacht.

„Snorretje,” plaagt ze vrolijk. „Nu heb jij net zo’n snor als je poesje. Dag snorretje.”

Jaapjes ogen lachen ook. Antwoord geven kan hij niet. Want hij heeft juist de rode aardbei in zijn mond. En die is nog lekkerder dan de witte room. Die is zoet en fris tegelijk.

„Ik geloof dat ik later maar bakker word,” peinst Jaapje, als zijn schoteltje helemaal leeg is. „Taartjes-bakker.”

Ping-ping-ping-ping doet de klok in de huiskamer.

Bom-bom-bom-bom slaat de zware torenklok.

„Vier uur al.” Moeder schrikt er van.

Vader kijkt op zijn horloge. En oma legt haar vorkje neer.

„Moeten we niet gaan zoeken?” vraagt oma bezorgd.

Vader knikt. Hij drinkt vlug zijn kopje leeg.

„Er zal niets anders opzitten.” Vaders stem klinkt wat ongerust.

„Ik ga naar het bos,” zegt hij. „Trix, rij jij naar het huis van Ilonka en kijk of de bengels daar zijn. Jaapje en Tineke, lopen jullie het dorp door? Kijk goed uit. Misschien zijn ze wel op het pleintje aan het spelen.”

„En ik zal Ritekes huis opbellen en het huis van mevrouw van Dam,” zegt moeder.

Grootmoeder is alleen in de tuin. Ze kijkt eens naar de doos, met het deksel van plastic. De doos met het mooie, heel mooie.

Waar is Marijke toch? Grootmoeder kijkt verdrietig voor zich. Waar is mijn kleinkind naar toe gegaan met haar twee vriendinnetjes? Zou ze in het dorp spelen met de nieuwe autoped? Of zouden ze ver, vér weg zijn gereden op die step? O, waar zijn die drie meisjes toch? Als er maar geen ongeluk gebeurd is, denkt grootmoeder bang.

Ja, waar zijn Marijke, Riteke en Ilonka?

Kijk, daar is een weggetje. Er is ook een brede sloot. Met kromme knotwilgen er langs. In de sloot zwemmen kikkers. Ze maken veel lawaai.

Kworre kworre kwor, kwaken de kikkers. Wat doen jullie hier in het gras, zeg?

De drie vriendinnetjes zitten stil naar de groene malle springers te kijken. Ze hebben een heel eind gelopen. De zandweg af. Een krom vreemd laantje door. Nu zijn ze moe.

Marijke huilt niet meer. Maar haar ogen zijn nog wel rood. Riteke en Ilonka hebben zo'n medelijden met Marijke. En omdat Marijke niet naar huis durft gaan, blijven zij bij haar. Die twee meisjes zijn trouwe vriendinnetjes van Marijke.

Riteke heeft bloempjes geplukt. Witte madeliefjes. En gele boterbloemen.

Ilonka heeft er kransen van gevluchten. Voor ieder één. 't Staat echt feestelijk. Ja, maar de drie meisjes kijken niet feestelijk. De jarige helemaal niet.

„Ik heb dorst.” Riteke doet haar mond open en dicht.

„Mijn mond is helemaal droog.”

„De mijne ook.” Ilonka zucht er even van.

„We gaan water vragen.” Riteke springt op.

„Ja, ja, water vragen. Maar . . . wáár is water? Er is nergens een huis. Of . . . toch? Daar . . . in de verte . . . ja, daar staat een huis.

„Ik zie een huis,” juicht Riteke. „Kom maar. Kom maar mee, Marijke. Ik durf best.”

Ze trekt Marijke aan haar jurk. Zo vlug ze kunnen lopen de meisjes naar de boerderij.

Op het erf staat een pomp. Bij de pomp staat een hok. En in dat hok . . . woef-woef! Oe-woef!

Er rammelt een ketting. Een hond, een grote bruine, rukt er wild aan. Hij blaft schor en nijdig.

„Oe-woef! Maak dat je wegkomt. Vreemde indringers. Jullie horen hier niet. Woef. Ik pas goed op het huis van mijn baas hoor. Woef.”

De drie — ze staan stijf van schrik. Met grote bange ogen kijken ze naar dat gevaarlijke dier. De lange rode tong hangt uit zijn bek. Hij springt als een razende in het rond.

„Oe-woef! Vooruit. Weg jullie.”

„Hij zit vast,” Ritekes stem beeft een beetje.

„Hij kan niet bij de pomp komen,” ontdekt Ilonka. Voorzichtig, bang, doen ze een stapje naar voren. Nog een stapje.

„Woef-woef.” De hond rukt nog wilder aan zijn ketting. Hij gromt nijdig. Hij laat zijn blinkende tanden zien.

Dan gaat plotseling een deur open. En een stem zegt: „Wat komen jullie hier doen?”

16

De juffrouw van school

De meisjes kijken verschrikt op. Daar, bij de deur, staat de juffrouw van school. Ze wenkt de meisjes.

„Kom maar. Turk ligt vast. Hij kan jullie geen kwaad doen.”

Toch nog bang lopen de drie met een grote bocht om de blaffende hond heen.

„We willen drinken,” zegt Riteke verlegen.

„We hebben dorst,” verklaart Ilonka.

„Kom maar mee, stakkerds.” De juffrouw lacht.

In de keuken is een kraan. De kinderen mogen drinken zoveel als ze willen. Ze krijgen ook nog een glas melk. Lekker smaakt die verse melk.

„Nu moet je me eens vertellen, Marijke, waarom jij op je verjaardag niet thuis bent,” zegt de juffrouw. „Dat vind ik maar vreemd.”

't Is plotseling heel stil in de keuken. Marijke krijgt weer tranen in haar ogen. Ze kan niets zeggen.

„De autoped is stuk,” zegt Riteke zacht.

„Wat?” roept de juffrouw ongelovig. „Die nieuwe sterke autoped? Is die nu al stuk? Hoe kan dat?”

En dan ineens, praten ze alle drie tegelijk.

Langzamerhand begrijpt de juffrouw hoe alles gebeurd is. Ze begrijpt nu ook waarom de meisjes niet aan het feestvieren zijn in de tuin van Marijkes huis.

„Kinderen toch,” zegt de juffrouw verdrietig. Ze schudt haar hoofd. „Wat is dat jammer. En wat zijn jullie dom geweest. Je mag niet spelen bij de spoorbaan. Je mag nooit op de rails spelen. Dat is vreselijk gevaarlijk. Wat zijn jullie voor iets heel ergs bewaard gebleven.”

De meisjes durven niet opkijken; ze laten hun hoofdjes hangen. Want de stem van de juffrouw klinkt zo ernstig.

„Zullen jullie nooit meer op dat gevaarlijke plekje gaan spelen?” vraagt de juffrouw.

„Nee juffrouw, nooit meer,” fluisteren ze alle drie.

De juffrouw kijkt op haar horloge. 't Is bijna vijf uur.

„Jullie moeten dadelijk naar huis gaan. Wat zal je moeder ongerust zijn, Marijke. Bedank de boerin maar gauw. En loop op een holletje naar huis.”

„We weten de weg niet.” Marijkes stem klinkt bang.

„We zijn zeker verdwaald,” zegt Riteke.
„O, domme kinderen.” De juffrouw denkt even na.
Dan lacht het in haar ogen. Ze weet iets aardigs.
„Ik zal jullie thuisbrengen,” belooft de juffrouw. „Geef de boerin maar een hand.”
„Dag mevrouw. Dank u wel, mevrouw,” zeggen ze netjes.
Dan gaan ze de keuken uit.
Als Turk de meisjes ziet, begint hij weer woest te blaffen. Maar nu zijn ze niet bang meer.

17

Slof-slof-slof

Daar gaan ze. Riteke en Ilonka zitten op de bagagedrager. Marijke zit op het hoge zadel. En de juffrouw loopt naast haar fiets.

Zij houdt het stuur goed vast. Marijke helpt ook mee sturen. Als ze een hoek omgaan, belt zij heel hard. Ting-ting-ting klinkt het dan. Ze vindt het zo leuk, dat ze haar verdriet even vergeet. En Riteke en Ilonka hebben de grootste pret.

„Harder juf,” roepen ze.

Maar de juffrouw schudt lachend van nee. Ze loopt al zo hard als ze kan. Ze krijgt het er warm van. En de fiets met de drie meisjes er op is zwaar.

Gelukkig, daar is de kerktoren al. De zon schijnt schuin op de koperen wijzerplaat.

Half zes, schrikt de juffrouw. Och, och, wat zullen ze bij Marijke thuis toch ongerust zijn. De juffrouw gaat wat harder lopen.

'k Zal blij zijn als ik Marijke weer veilig bij haar ouders heb gebracht, denkt ze.

En dan opeens . . . sssst gaat het. De juffrouw staat dadelijk stil. Ze schrikt erg. Een leuke band!

Vlug tilt ze de drie kinderen van haar fiets. Ja hoor, de achterband loopt leeg. Sssst gaat het zacht. Verschrikt kijken de meisjes naar hun juffrouw. Is die nu boos?

De juffrouw ziet de bange gezichten. Ze zegt: „Jullie waren zeker te zwaar voor de band. Ga maar gauw naar huis, kinderen. Op een draf. Weet je de weg nu wel, Marijke?”

„Ja juffrouw. Dank u wel, juffrouw.” De drie draven weg. En de juffrouw gaat naar de fietsenmaker.

Ze kijkt nog even de meisjes na. Als ze nu maar blijven hollen, hoopt ze. Want o, die ouders. Ze zullen zo heel erg ongerust zijn.

Maar als Marijke de Berkenlaan ziet, loopt ze niet meer hard. Haar voeten gaan hoe langer hoe langzamer. En Riteke en Ilonka hebben dan ook ineens geen haast meer.

Vader en moeder zullen zó boos zijn, denkt Marijke bang. Die dure step . . . die is nu weg. Waren we maar niet op die rails gaan spelen. Hadden we het maar niet gedaan. En had ik toch maar beter op mijn step gepast . . .

Over Marijkes wangen biggelen grote tranen.

Slof-slof-slof doen haar voeten.

Slof-slof-slof gaan ook de voetjes van Riteke en Ilonka.

Heel stil sluipen ze het hekje door. Het hekje klapt éven.

Moeder staat in de keuken. Ze giet verdrietig de aard-appels af. Als ze die opgeschud heeft, scheidt moeder de dekschaal vol. Tineke brengt zwijgend de schaal in de kamer. Ze heeft de hele middag naar Marijke gezocht. Jaapje heeft trouw geholpen. Maar . . . Marijke was nergens. Niet op het pleintje. Niet in de tuin van mevrouw van Dam. Ook niet op het stoepje bij de bakker.

Jaapje is eindelijk maar naar huis gegaan. Om vijf uur begint de televisie.

„Ga je mee, Tineke?” heeft hij gevraagd.

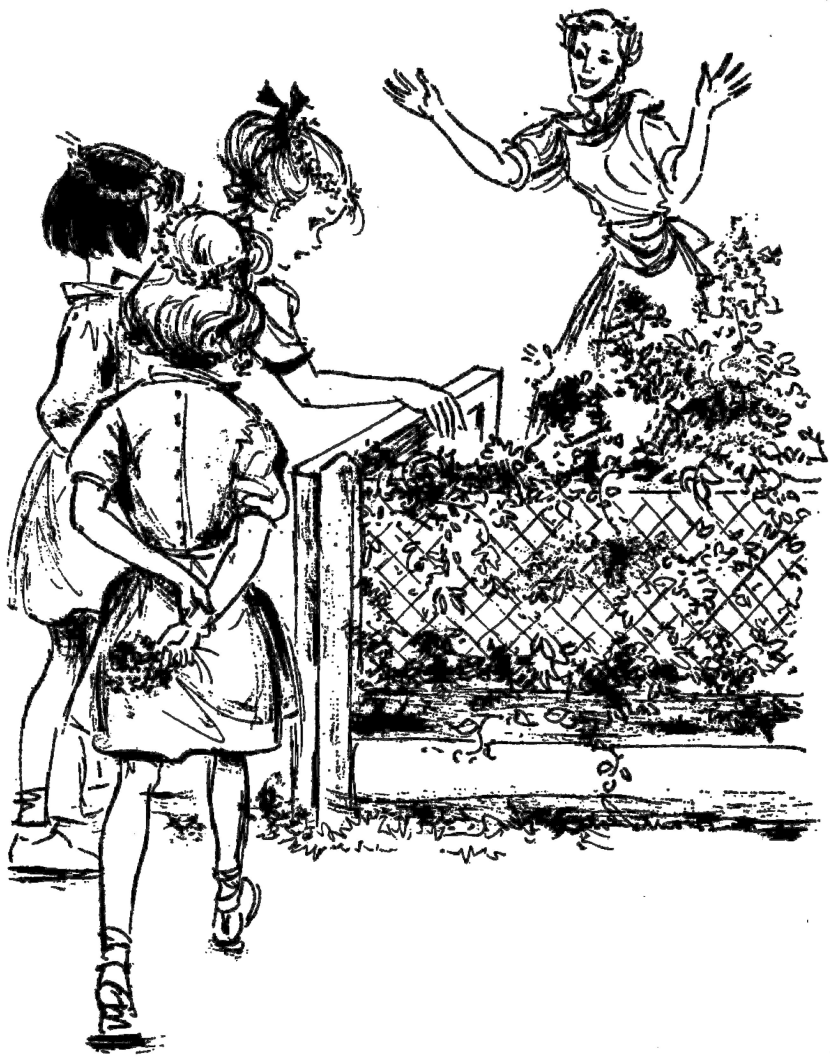
Maar Tineke ging niet mee. Zij blééf zoeken. Op het laatst is zij toch ook maar naar huis gegaan.

Trix heeft de tafel gedekt. Maar de feestelijke stoel van Marijke, de stoel met de bloemen en de prachtige strik, staat nog in het hoekje bij de piano. En het vaasje met de drie rozen heeft ze maar niet voor het bord van haar zusje gezet.

Vader staat in de voorkamer. Hij praat met grootmoeder. Hij wil naar de politie gaan. Vaders stem klinkt vreemd. Grootmoeder heeft tranen in haar ogen.

En dan . . . zacht klapt het hekje open. Vader hoort het tóch. Hij kijkt door het raam naar buiten. Vader vliegt de kamer uit.

„Daar zijn ze,” roept hij hard. „Daar zijn ze alle drie.” Moeder laat de pudding staan. Ze holt de keuken uit. Ze vergeet haar mooie japon. Moeder strekt wijd haar armen uit.

„Marijke,” roept ze. „Kinderen, waar zijn jullie toch zo lang geweest?”

Grootmoeder komt op een drafje aanlopen. Ze heeft tranen in haar ogen. Maar 't zijn nu geen tranen van verdriet meer.

En Trix en Tineke? Ze vliegen de keuken door. Ze zetten gauw de stoel met de bloemen en de rode strik op zijn plaats. En het vaasje met de rozen staat nu op de tafel. Ze zijn zó blij, want hun zusje is weer veilig thuisgekomen. En met de beide vriendinnetjes is ook niets gebeurd. Gelukkig. Gelukkig. Nu wordt het toch nog een klein beetje feest.

19 De Here heeft jullie bewaard

Nu weten vader en moeder alles. Om beurten hebben de drie meisjes verteld. Marijke, dat ze zo bang was voor die grote hond. Riteke dat ze gespeeld hebben op de spoorrails. En Ilonka zei: „En toen was er ineens een man. Die heeft ons beetgepakt. En toen . . . toen kwam de trein.”

Grootmoeder huivert even. Vader en moeder en de zusjes kijken verschrikt.

„En toen was de step stuk,” fluistert Marijke bang.

„En toen kregen we zo'n erge dorst,” vertelt Riteke.

„En er was een huis. Daar was ook weer een hond. Een vreselijk groot beest. Maar de juffrouw van school riep ons. En wij mochten op de fiets zitten.”

„De band ging kapot,” zegt Ilonka. „Toen moesten we weer lopen.”

Vader zegt boos en streng: „Jullie zijn erg dom geweest.

Jullie hebben niet eens de knipperlichtjes van de spoorwegovergang gezien. Je mag nooit op de rails komen. En er helemaal niet spelen. En nu is de dure autoped stuk. Je bent erg slordig op dat prachtige cadeau geweest, Marij."

Marijke buigt haar hoofd. Als vader Marij zegt, dan is hij erg boos.

Moeder zegt verdrietig: „En jullie móchten niet eens spelen. Jullie hadden dadelijk thuis moeten komen. Dat was afgesproken. Nu is de verjaardag bijna voorbij. Trix en Tineke en Jaapje hebben de hele middag naar jullie lopen zoeken. Vader heeft op zijn fiets naar jullie gezocht. En oma en ik hebben maar zitten wachten. Wij zijn o, zo ongerust geweest."

De meisjes laten hun hoofdjes hangen. Zij hebben alleen maar aan hun eigen verdriet gedacht.

Grootmoeder trekt de kinderen naar zich toe. „Wij zijn blij dat jullie weer veilig thuis zijn," zegt ze dankbaar. „De Here heeft jullie bewaard. Daar moet je Hem voor danken, meisjes."

Ze zitten nu aan tafel. Marijke op de mooi versierde stoel. Moeder heeft appelmoes gekookt. En pudding met vruchtjes gemaakt. 't Smaakt alles zó heerlijk!

Marijke kijkt zo nu en dan van haar bordje op. Is vader helemaal niet boos meer? En moeder? En oma? Nee nu is er niemand meer boos. Vader maakt alweer een grapje met Riteke en Trix. Oma kijkt met blijde ogen naar al de vrolijke gezichten. En moeder?

Moeder ziet haar jarig dochtertje kijken.

„Straks is er nog een verrassing voor je," zegt moeder.

„Is 't niet zo, oma?"

Oma lacht een beetje geheimzinnig.

„Wat krijg ik dan, oma?" vraagt Marijke nieuwsgierig.

„Na het eten mag je het zien," belooft grootmoeder.

„Wat heb je van juffrouw Kroon gekregen?” vraagt Tineke.

„Een kameel,” lacht Trix.

„Kralen,” vertelt Marijke trots. „Een prachtige doos vol met kralen.”

„Laat zien,” commandeert Trix.

Marijke wil de doos tevoorschijn halen. Ze grabbelt in haar vlinderzak. De zak is . . . leeg.

Verschrikt kijkt ze op. Ze wordt vuurrood. „Ik . . . ik heb . . . de doos verloren,” zegt ze met een bevend stemmetje.

„Jij doet maar raar met je cadeautjes,” broemt vader.

„Als ik oma was, hield ik het moois zelf maar.”

Nu smaakt die lekkere pudding Marijke niet meer. Vader is weer een beetje boos, denkt ze verdrietig. Met kleine hapjes eet ze verder. Ze piekert waar de mooie doos nu is. Waar ze de kralen verloren heeft. Maar ze weet het niet.

Na het eten dankt vader. Vooral dankt hij de Here dat Hij de drie kinderen, in het grote gevaar zo trouw heeft bewaard.

20

Irene

„Zo'n mooie pop heb ik nog nooit gezien.” Riteke kijkt met grote ogen. Ze is werkelijk een beetje jaloers. En Ilonka ook. Haar handjes aaien het zachte fijne jurkje. Dan streelt ze voorzichtig de lange, dunne sluier.

„'t Is een bruidje,” roept Tineke. „Ze is helemaal in het wit. Dat moet.”

„Ja,” knikt Riteke. „En de meneer moet in het zwart. En hij heet bruidegom.”

„Dat weten jullie goed,” zegt grootmoeder lachend.

„Ze heeft parels om.” Ilonka voelt eens aan de doffe kralen met de glimplekjes.

Marijke is helemaal stil van dit prachtige cadeau.

Oma glimlacht naar haar kleindochtertje. „Ben je er blij mee?” vraagt ze.

Marijke drukt de pop tegen zich aan. „O, zo blij, oma. Ik zal vreselijk goed op haar passen,” belooft ze. „Echt waar.”

„Dat is goed, hoor kindje.”

„Weet je al hoe ze heten moet?” vraagt Trix. „’t Is zo’n deftig kind. Je mag er wel een prachtige naam voor bedenken.”

Ja, dat vinden de anderen ook.

„Noem haar Anneke,” raadt Riteke.

„Of Marietje,” zegt Ilonka.

Marijke schudt haar hoofd.

„Zijn die namen niet deftig genoeg?” vraagt Trix plagend. „Wie weet er dan een heel deftige naam voor het nieuwe poppekind?”

Ze denken allemaal ernstig na.

„Annelies,” roept Tineke.

„Marjanneke,” roept Riteke.

„Irene,” zegt Trix hard.

„Ja, Irene. Dat is een mooie naam,” knikt grootmoeder.

„Irene betekent vrede.”

„We hebben al een Beatrix. En een Marijke. Nu krijgen we er ook nog een Irene bij.” Moeder zegt het met een lach.

„Vind jij de naam wel mooi, Marijke?” vraagt moeder.

„Prachtig, mam. Ik noem haar Irene.”

„Daar drinken we dan een glas limonade op.”

Moeder vult de glazen.

Vader vraagt: „Krijgen we er weer een gebakje bij?”

Ja hoor, dat mag.

Jaapje wordt gauw geroepen. Jaapje vindt de pop maar zo-zo. Dat hij weer limonade en een gebakje krijgt, vindt hij machtig.

„Nu is het toch nog een beetje een verjaardag geworden,” zegt Tineke tevreden als ze een paar leuke spelletjes hebben gedaan.

En dat vinden ze allemaal.

21

Moeder en Marijke

Marijke ligt in bed. Ilonka is naar haar eigen huis teruggedaan. Marijkes vader heeft haar thuis gebracht. Op de bromfiets. Riteke en Jaapje zijn ook al lang weer thuis.

Marijke slaapt nog niet. Op het tafeltje naast haar bed liggen de cadeautjes die ze vandaag gekregen heeft.

De mooie pop van oma. De armband en het ringetje van de zusjes. De drie zakdoekjes van Witje. Het boek van Riteke en Ilonka samen. En de plak chocola van Jaapje. Er is nog maar een klein stukje afgebroken. Marijke is heel zuinig met die grote plak.

Ze kijkt naar al haar schatten. Ze is blij en bedroefd tegelijk. Blij om al de mooie presentjes. Bedroefd omdat de prachtige autoped vernield is. Het grote cadeau van vader en moeder. Ze heeft het niet meer. Er is immers niet veel meer van over. Wat kromgebogen staal, versplinterd hout; rare, in elkaar gedeukte wielletjes, die bij de spoorrails liggen. En het cadeautje van juffrouw Kroon, de doos met mooie kralen staat óók niet op

het tafeltje. Waar zou dat doosje toch zijn? Op het zandweggetje? Of ook bij de spoorlijn?

Moeder komt de kamer binnen. Ze ziet Marijkes ogen.

„Slaap je nog niet, meisje? Waar denk je over?”

Moeder gaat op de rand van haar bedje zitten.

„Over de step. En de kralen.” Marijke zegt het treurig.

„Ja, het is heel jammer dat die cadeaus er niet bij zijn.

Heel jammer.”

Moeder kijkt ook naar het tafeltje.

„Maar toch ben ik blij.”

„Blij?” vraagt Marijke.

Moeder knikt. „We zijn allemaal blij, omdat jij en Ritteke en Ilonka veilig thuis zijn gekomen. Als jullie toch eens onder die trein waren gekomen. Onder die zware wielen . . .”

Marijke rilt. Moeder neemt haar op haar schoot. En moeder slaat stijf haar armen om haar heen. Zo stevig alsof ze Marijke nooit meer wil loslaten.

„Bent u heus niet boos?” Marijkes stemmetje trilt. Om de . . . step?”

„Nee hoor; echt niet. 't Was wel dom van je. Maar we hebben het je vergeven. Vader ook. We zijn heel erg dankbaar dat de Here zo voor jullie heeft gezorgd. Toen jullie drietjes weg waren, toen heb ik gebeden. De Here heeft mijn gebed verhoord. Hij heeft jullie gered. Maar jij hebt verkeerd gedaan. Vraag daar de Here om vergeving voor, meisje.”

Terwijl moeder de gordijnen sluit, zingt ze zacht 'n versje.

Marijke kent het en daarom luistert ze nog beter.

Moeder zingt:

*De Heer die in de Hemel woont
En in elk ned'rig hartje troont.
Is mij nabij bij dag en nacht
Houdt over mij getrouw de wacht.*

*Een haar valt van mijn hoofdje niet
Of 't is naar Zijne wil geschied.
Hij kent mijn zitten en mijn staan
Mijn nederliggen en mijn gaan.*

Nu krijgt Marijke een nachtzoen.

„'t Was wel een vreemde verjaardag,” zegt moeder.

„Je zult hem niet gauw vergeten, denk ik.”

Nee, dat zal Marijke zeker niet.

22

Een rare droom

Marijke rijdt op haar autoped. Kijk eens hoe hard ze stept! Met een vaart gaat ze de bocht om van de Berkenlaan. Midden in de laan ligt een hond. Marijke rijdt hem dwars over zijn dikke staart. De hond blaft niet eens. Doet het Fop, het grote bruine dier, dan geen pijn? Slaperig kijkt Fop dat malle wilde kind na. Marijke is al aan het einde van de laan. Nu rijdt ze in het bos. Haar haren wapperen. Haar ogen schitteren. Al harder en harder gaat de step.

De vogels houden verschrikt op met fluiten. De vlaamse gaai schreeuwt: Schraa-schraa, dat gaat verkeerd; dat gaat verkeerd.

De ekster schalt: Doe niet zo mal. Doe niet zo mal.

De uil krast: Houd je bedaard. Houd je bedaard.

Het eekhoortje gluurt nieuwsgierig dat wilde woeste kind na. De bomen brommen: Foei, wat woest. Foei, wat woest. De struiken fluisteren: Pas toch op! Pas toch op!

Bij een huisje staat een dame. 't Is juffrouw Kroon.

Ze roept: „Marijke, kom je? Ik heb een cadeautje voor je.”

Marijke hoort niet eens dat ze geroepen wordt.

Ze rijdt nu op de drukke straatweg. Zo maar tussen de grote auto's gaat de kleine step.

Pas toch op, Marijke. Kijk toch uit, Marijke.

Er komt een grote vrachtauto aan. Hij rijdt recht op Marijke af. De step zwenkt naar rechts. Gelukkig, het gaat nog juist goed.

Nu gaat het in wilde vaart over de zandweg. In de verte nadert iets. Een groot groen monster. Ze is gelijk met dat grote monster bij de overweg.

Boem. De step botst tegen de trein. Marijke valt neer met een smak.

Marijke wordt wakker van die val. Verbaasd kijkt ze om zich heen. Waar is de trein? En waar is de step? Waarom ligt ze niet in haar bedje?

De kamerdeur gaat open. Verschrikt komt moeder binnen. Ze knipt het licht aan. Ze ziet Marijke op de grond liggen.

„Wat is er?” vraagt moeder ongerust. „Ben je uit je bed gevallen? Heb je naar gedroomd?”

Marijke krabbelt overeind. Ze knikt slaperig. „Van de step, mammi. En van een trein.”

Moeder legt haar weer in bed.

„Ga maar vlug weer slapen. Je lag zeker te warm.”

Als Marijke nog een beetje water heeft gedronken, doet moeder het licht uit.

Vóór moeder de kamerdeur gesloten heeft, is Marijke alweer in slaap gevallen.

De zon schijnt nog een beetje. Maar de lucht is al rood. Langs de spoorrails loopt iemand. Een man. Hij is zeker moe, want hij gaat wat gebogen. Hij denkt aan zijn dochtertje. Liesje is zo alleen thuis nu haar moeder in het ziekenhuis ligt in de grote stad.

Arm meisje, ik ben gauw weer bij je, hoor. Liesjes vader loopt wat vlugger. Maar plotseling staat hij stil. Hij bukt zich. Wat ligt daar? Een doos? Een doos met kralen.

Nieuwsgierig bekijkt hij de mooie doos. Hoe komt dat ding hier? Zou een kind het per ongeluk hebben laten vallen uit een raampje dat open stond?

Ik zal het maar in mijn zak steken. 't Is een mooi cadeautje voor Liesje. Wat zal ze er blij mee zijn.

Maar . . . ik wil toch wel graag weten van welk meisje dit doosje is.

Op de plaats waar het lag, speelden vanmiddag kinderen. Drie domme meisjes. Zou één van hen het misschien verloren hebben?

Daar ziet de man zijn huisje al. Bij het hekje staat Liesje. Als ze haar vader ziet, holt ze naar hem toe.

„Wat mooi. Wat mooi.” De ogen van het meisje stralen. Mag ik de doos houden? Ja, hè vader?”

„Ik heb het doosje gevonden, niet gekocht. Je mag wel met de kralen spelen. Maar als we weten van wie ze zijn, moet je ze weer teruggeven. Dat is eerlijk.”

Liesje knikt. „Ja, dat is eerlijk. Ik ga een lange ketting rijgen, vader. En een armband. Mag dat?”

„Natuurlijk, dat mag best hoor.”

Liesje maakt een prachtige ketting. Vijf rode kraaltjes, vijf witte, vijf blauwe, dan weer vijf rode.

„Mooi, vader?” Ze houdt de ketting in de hoogte. Vader lacht. „Prachtig. 't Lijkt de vlag wel.”

24

Alles voor de juffrouw

In de straat van school lopen drie meisjes. 't Zijn Marijke, Riteke en Ilonka. Marijke draagt iets in haar armen. 't Is een bos bloemen. Een reuzenbos. Een prachtig boeket rose en witte dahlia's.

„Voor onze juffrouw.”

De twee vriendinnetjes knikten gewichtig.

„Omdat de juffrouw ons naar huis heeft gebracht,” zegt Riteke wijs.

„Omdat ze zo'n eind heeft moeten lopen,” zegt Ilonka.

„Ja. En ze krijgt nog meer.” Marijke legt de mooie bloemen zo maar op de straat. Uit haar vlinderzak komt een portemonneetje te voorschijn. Er zit een gulden in. Ze houdt de gulden in de hoogte.

„Ook voor onze juffrouw. Omdat de band kapot is gegaan.”

„Ja, wij waren te zwaar,” knikt Riteke.

„Ha-ha.” Ilonka moet daar om lachen.

„Vader zegt: Jij hebt de band stukgemaakt. Jij moet hem ook betalen. 't Is geld uit mijn spaarpot,” vertelt Marijke.

„Ik heb hem ook stukgemaakt,” bedenkt Riteke.

„Ik ook,” zegt Ilonka zacht.

„Nee, nee.” Marijke schudt haar hoofd. „Ik heb gezegd dat we over de grote weg moesten gaan. Ik heb óók gezegd dat we op die spoorrails moesten spelen.”

Ilonka huivert. „Brr, die nare rails. Ik ben er bang voor.” Daar komt een fiets aan.

„De juffrouw! De juffrouw!”

Marijke pakt vlug de mooie bos weer op. De juffrouw springt van de fiets.

„Vertel eens,” vraagt ze dadelijk, „waren je ouders erg ongerust, Marijke?”

Marijke schudt van nee en knikt tegelijk van ja.

„Voor u.” Ze geeft het mooie boeket aan de juffrouw. De juffrouw kijkt verbaasd. „Voor mij?”

„Ja! Ja!” knikken ze alle drie.

Marijke pakt nu snel de gulden. „Ook voor u. Alles voor u.”

De juffrouw kijkt nog verbaasder. „Voor mij?”

„Ja! Ja!”

„Omdat . . .” Marijke kijkt een beetje verlegen.

„Omdat de band kapot ging,” babbelt Riteke. „Wij waren veel te zwaar.”

De juffrouw schudt lachend haar hoofd. „Nee hoor, die gulden wil ik beslist niet hebben.”

„’t Moet,” zegt Marijke. „Van vader en van moeder.”

Marijke mag de vaas uit de schoolkast halen. De beide andere meisjes vullen de vaas met water uit het kraantje in de gang. Heel voorzichtig zetten ze er de bloemen in. „Prachtig gedaan,” bewondert de juffrouw. „Wat staat dat boeket feestelijk. Ik heb net een gevoel alsof ik jarig ben vandaag.”

De drie meisjes stralen van plezier.

25

De doos . . . die heb . . . ik

De juffrouw heeft een verhaal verteld. Niet maar een gewoon verhaal. Nee, zij heeft uit de Bijbel verteld.

Over een man die vluchten moest voor een boze koning. Die boze koning regeerde over een mooi land. Maar dat mooie land was nu niet mooi meer. De bloemen bloeiden niet. De bladeren van de bomen verdorden. Het koren verbrandde. Er viel helemaal geen regen meer.

De man, die vluchten moest, had dat alles al voorspeld. Nu woonde hij op een stil verlaten plekje. Er groeide niets dat hij kon eten. Toch had hij geen honger. Want de Here zorgde voor Elia. Grote, zwarte vogels brachten hem brood en vlees.

De juffrouw houdt op. Is het verhaal uit? Ja. Maar de juffrouw wil nog iets zeggen. Ze kijkt naar Marijke en naar Riteke en Ilonka. „De Here heeft gisteren ook voor jullie gezorgd. Wat je hebt gedaan was onvoorzichtig. Spelen op de spoorbaan is gevaarlijk. Lopen op de rails is nog gevaarlijker.”

Alle kinderen kijken nu naar de drie meisjes.

„Ja, en toen kwam de trein er aan. Die trein had jullie wel kunnen vermorzelen. Maar de Here zorgde er voor dat dat vreselijke niet gebeurde. Iemand zag jullie spelen. Hij heeft jullie gauw weggerukt.”

De drie vriendinnetjes knikken verlegen.

In de stille klas klinkt plotseling een kinderstem.

„Dat was mijn vader.”

Nu kijken alle kinderen naar Liesje.

„Jouw vader?” vraagt de juffrouw.

„Ja juffrouw; echt waar juffrouw.” Liesje heeft een kleur. Ze knikt tegen de juffrouw en tegen de klas. Ze is verlegen en trots tegelijk.

„Mijn vader heeft het zelf gezegd. En . . . o . . .”

„Wat is er?” vraagt de juffrouw vriendelijk.

Liesje hakkelt: „En de doos met kralen . . . die . . . heb . . . ik.”

„Heb jij mijn doos? Waar heb je hem?” roept Marijke zo maar door de klas.

„Thuis. In de la van de kast,” zegt Liesje zacht.

O! Marijke kan wel springen van blijdschap. Haar doos, de doos met de mooie kralen, is gevonden. Wat heerlijk.

Wat heerlijk.

Stralend kijkt ze de juffrouw aan.

„Liesje,” zegt de juffrouw, „nu moet jij de doos vanmiddag maar aan Marijke geven.”

Liesje knikt. Ja, dat moet. Maar zo lang moeder ziek is, blijft Liesje tussen de middag over.

„Breng hem dan morgen maar mee,” zegt de juffrouw.

„En nu, kinderen, gaan we gauw sommen maken. Deel jij de schriften maar even uit, Liesje.”
Marijke gaat prachtig schrijven. Ze is zo blij dat ze haar kralen weer terug krijgt. Dat het cadeautje van juffrouw Kroon nu toch óók op het tafeltje zal staan, morgen. Liesje doet ook erg haar best. Maar haar ogen kijken niet blij. Ze begrijpt heel goed dat ze de kralen terug moet geven. Maar ze vindt het toch verdrietig.

26

Wat zal Marijke geven?

Om twaalf uur holt Marijke naar huis. Ze heeft geen tijd om op Riteke te wachten. Ze heeft geen tijd om naar Ilonka te zwaaien. Ze rent de speelplaats over, de straat in.

Trix ziet haar zusje draven. Ze roept: „Wacht even op Tineke. Dan gaan we samen naar huis.”

Marijke geeft niet eens antwoord. Ze moet gauw naar moeder. Gauw aan moeder en oma vertellen dat de doos met kralen gevonden is. Dat ze mórgen haar cadeautje weer terug heeft.

Hijgend vertelt ze het blijde nieuws.

Moeder knikt vrolijk. Oma zegt: „Dat is fijn hoor. Dat is heerlijk voor je.”

Trix en Tineke komen nu ook de kamer binnen.

„Was je bang?” vraagt Trix. „Waarom rende je zo?”

En dan vertelt Marijke het verhaal nog eens.

Tineke vraagt: „Wie is Liesje? Ken ik haar?”

„Ze heeft een rose jurk aan. En ze moet overblijven, omdat haar moeder ziek is,” vertelt Marijke.

Moeder zet de bekers met melk neer.

„Wie zorgt er dan nu voor Liesje?“ vraagt moeder.
Maar dat weet Marijke niet.

„Jij mag Liesje wel iets geven,“ vindt Tineke.

Marijke zet grote ogen op. „Waarom?“

„Omdat zij die doos nu weer kwijt raakt,“ zegt Tineke langzaam. Ze kijkt, een beetje verlegen, moeder aan.

Moeder glimlacht even.

„Moet dat?“ vraagt Marijke.

Trix zegt: „Je moet de vader van Liesje ook iets geven. Die heeft de doos gevonden. En wie iets vindt en het terugbrengt, krijgt altijd een beloning. Dat staat wel eens in de krant,“ zegt ze wijs.

„Zo is het,“ grootmoeder knikt haar drie kleindochtertjes toe. „En Liesjes vader heeft jullie gered. Je moet hem daarvoor bedanken.“ Nu heeft Marijke zo veel om over te denken, dat ze bijna vergeet te eten.

Want wát zal ze Liesje dan geven? Eén van haar ballen? Ze heeft er vier. Of een doosje met kleurkrijt. Ze heeft er twee. Maar bijna alle kleurtjes zijn stuk. Zo'n doosje kun je niet weggeven. Eén van de nieuwe zakdoekjes dan? Nee, die heeft ze zelf van Witje gekregen. Dat zou poes niet aardig vinden. En wat moet zij Liesjes vader geven? Die kan ze geen bal of kleurkrijt geven.

Marijke zit stilletjes te lachen. Een bal voor een grote man! Ha-ha.

Moeder ziet dat haar jongste meisje niet eet.

„Dooreten Marijke,“ waarschuwt ze.

Vóór ze die middag weer naar school gaat, zegt moeder:

„Je moet straks aan Liesje vragen waar ze woont, Marijke.“

„Aan de Zandweg,“ zegt Marijke.

„Maar die is zo lang. Je moet het nummer vragen.“

Marijke knikt. „Ja, mam. Ik ga nu naar school. Liesje is er ook al. Mag het, mam?“

„Dag,“ groet moeder. „Goede reis, hoor.“

„Dank u wel, mevrouw,“ zegt Marijke deftig.

Het is stil in de klas. Er wordt gelezen. 't Is een leuk boekje dat ze hebben. Het gaat over een jongetje dat een reis mag maken door Kabouterland.

Het jongetje heet Wimmelebomskie. 't Is een grappig verhaal. Maar Marijke moet er vanmiddag niet om lachen. En ze wijst ook slecht bij. Want Marijke heeft zo'n prachtig plannetje gemaakt. Liesje zal het fijn vinden, weet ze. Maar . . . zal moeder het wel goed vinden? „Opletten Marijke,” vermaant de juffrouw.

Marijke kijkt schuin naar Riteke. Dan schuift ze haar vinger gauw naar de regel waar Ritekes vingertje is.

Ilonka is nu aan de beurt om te lezen. Ze leest langzaam. Voor het Hongaarse meisje zijn sommige woorden zo vreemd.

Even later klinkt de stem van de juffrouw: „Lees jij eens verder, Marijke.”

O, vreselijk, Marijke weet helemaal niet waar het is. Ze wordt vuurrood. Ze buigt diep haar hoofd.

„Ik zal je nu nog helpen,” zegt de juffrouw en ze wijst de regel in Marijkes boekje aan. „Maar opgepast. Dit is onherroepelijk de laatste keer.”

Marijke weet helemaal niet wat onherroepelijk betekent. Maar wel weet ze dat als de juffrouw dit zegt, je moet oppassen.

Daarom let ze verder heel goed op. En aan het plannetje, het mooie plannetje, wil ze niet meer denken.

Om vier uur loopt ze met Riteke naar huis.

„Fijn hè, dat je je kralen weer terugkrijgt,” babbelt Riteke.

Marijke geeft geen antwoord. Over die kralen wil ze nu juist liever niet praten. Daarom tikt ze Riteke plotseling tegen haar arm.

„Tikkie,” roept ze „jij bent 'em.”

Marijke holt weg. Riteke draaft haar achterna. Kijk, daar loopt Jaapje . . .

Jaapje doet ook mee met krijgertje spelen.

„Mag het, moeder?”

Marijke heeft het mooie plannetje verteld.

Moeder trekt haar naar zich toe.

„Ik vind het lief bedacht,” zegt moeder. „En het mag best. Maar . . . die kralen heeft juffrouw Kroon jou voor je verjaardag gegeven. Ze zal het misschien niet aardig vinden als jij haar cadeautje nu weggeeft.”

Marijke zwijgt. Ze kijkt een beetje bedrukt. Daaraan heeft ze helemaal niet gedacht.

Moeder ziet dat Marijke een beetje sip naar buiten staart.

Ze zwijgen allebei een poosje.

„Ik weet iets anders,” zegt moeder even later. „Toen Trix jarig was hebben jullie een wedstrijd gehouden. Wie het hardst lopen kon kreeg een prijs. Weet je nog wel?”

„O, ja,” knikt Marijke. „Ik heb twee prijzen gehad. Ik heb een rode en een groene streng kralen gekregen.”

„Juist,” knikt moeder. Ze kijkt Marijke aan. Marijke ziet vragend haar moeder aan.

En dan . . . ineens . . . begrijpt ze wat moeder wil. Ze roept: „Ja, dat doe ik, mammië. Liesje mag ze allebei hebben, hoor. Alle twee. De rode en de groene.”

Vrolijk knipt ze de draad van de kettingen los. Netjes

legt ze de kralen in het mooie doosje, dat moeder haar geeft. Nu kan Liesje zelf kiezen hoe ze de kralen wil aanrijgen. Nu kan ze er ook leuk mee spelen.

28 Je bent een flinke meid, hoor

Weer loopt Liesjes vader langs de spoorrails. Hij glimlacht. Hij denkt: Lies zal wel weer een ketting hebben geregen. Dat vindt ze toch zulk leuk werk.

Maar als vader thuiskomt, zit Liesje niet te rijgen. Ook speelt ze niet met de kralen. Ze maakt er geen leuke figuurtjes van.

Nee, Liesje zit stil voor het raam.

„Wat scheelt er aan?” vraagt vader dadelijk.

„Ik . . . vader . . . de kralen zijn van Marijke Visser.”

Liesjes stem trilt een beetje.

„Zo. Hoe weet je dat?”

Liesje vertelt nu wat er vanmorgen op school is gebeurd.

„Ik ben blij, dat we weten van wie de doos is,” zegt vader. Dat meisje is natuurlijk heel verdrietig geweest.

Haar autoped was kapot. Ik heb de stukken wel zien liggen. En toen heeft ze ook nog haar doos verloren. Die Marijke heeft vast geen fijne verjaardag gehad. Ze was zeker heel blij vanmorgen, hè?”

Liesje knikt stil.

„Nu moet jij al de kralen weer in de doos doen, meisje.”

„Dat heb ik al gedaan vader. Er zijn er honderd acht-enzestig. Ik heb ze geteld.”

Vader lacht. „Je bent een flinke meid, hoor. En nu gaan we eten. Ga jij de tafel maar dekken.”

Stil legt Liesje het tafelkleed neer. Dan plaatst ze er de borden op.

Voor ze gaan eten bidt Liesjes vader de Here om een zegen. Ook bidt hij om beterschap voor moeder die al zo lang in het ziekenhuis ligt.

„Overmorgen is het zaterdag,” zegt vader. „Overmorgen ga ik weer naar moeder. En . . . jij . . . mag mee!”

Dat vindt Liesje zó fijn dat ze er een kleur van krijgt. Ze vergeet opeens de doos met kralen.

Naar moeder! Ze gaat naar moeder toe. Zij mag zaterdag mee!

„Gaan we met de bus, vader?”

„Ja. Maar als je liever met een vliegtuig wilt . . .”

„Ha-ha. Met een vliegtuig. Ik zou niet durven. U wel, vader?”

Vader lacht eens.

29

Allemaal blijе mensen

Het is bijna avond. Maar het is nog licht. De zon schijnt zelfs nog een beetje. Alleen geven de stralen weinig warmte meer.

Over de zandweg rijdt een bromfiets. Voorop zit een meneer. Achterop zit een meisje. Ze heeft een mandje aan haar arm.

„’t Is nummer vierentwintig. Let je goed op, Marijke?”

„Ja, vader. Het vorige huis had nummer tien.”

Marijke hoeft alleen maar naar de rechterkant van de weg te kijken. Daar staan de huizen met de „even” nummers. Vierentwintig is ook een „even” getal.

Vader heeft verteld wat een „even” getal is. Zo’n getal kun je door twee delen.

Maar Marijke heeft nog nooit deelsommen gehad. Ze begrijpt er dan ook niets van.

Ze weet nu alleen dat ze niet hoeft te kijken naar de huizen die aan de linkerkant staan.

„Opgelet, Marijke,” klinkt vaders stem. „Daar staat weer een rijtje huizen. Lees jij de nummers maar op.”

De bromfiets gaat nu heel langzaam.

„Twaalf, veertien, zestien, achttien, twintig, tweeëntwintig,” leest Marijke.

„We moeten dus nog verder,” zegt vader.

Vader geeft flink gas. Want tot aan de bocht ziet hij geen enkel huis. En dan, na de bocht, daar staat een klein huisje. En bij het hekje staat een meisje. 't Is... Liesje. Marijke kijkt nog even gauw in haar mandje. Zitten de pakjes er nog in? Ja hoor, alles zit er nog in.

Marijke stapt van de bromfiets af. Met een blij gezichtje loopt ze naar Liesje toe.

Nu rijdt de bromfiets weer terug over de zandweg. De zon is onder. Ze heeft lang genoeg geschenen vandaag. De zon is zeker moe, soest Marijke. Dat denkt ze omdat ze zelf een beetje moe is.

Maar als vader de tuin langzaam inrijdt, springt Marijke vlug van de bromfiets af. Ze holt naar de kamer en laat de doos met kralen zien.

„En, mammie, Liesje keek toch zó blij! En zaterdag kan ze niet komen spelen. Want dan gaat ze naar het ziekenhuis. Maar de volgende week wel...”

„Was Liesje blij met al die kralen?” vraagt Trix.

„Heel erg blij.”

„En haar vader, was die blij met de sigaren?” vraagt Tineke.

„Reuzeblij.”

„En wij zijn blij omdat jij een flink kind bent dat graag wat geven wil,” zegt oma en haar stem klinkt warm.

„Allemaal blijde mensen,” zegt moeder vrolijk. „Maar nu moet dit kleine, blijde mensje dadelijk naar bed. Ze staat bijna te slapen.”

„Ik ben goed wakker,” zegt Marijke, maar ze knipt met haar ogen.

„Dat denk je maar,” plaagt Trix.

Vader tilt Marijke van de grond. Hij zet haar hoog op zijn schouders.

„Ik zal je naar je bedje drágen, jongedame. Hoe vind je dat?”

„Hoop paard, hoop,” roept Marijke. „Harder paard.” Het paard steigert door de keuken. Het galoppeert door de gang. Het gaat snuivend en briesend de trap op. Marijke zit krom van de lach op de sterke schouders.

Nu zit ze rechtop in haar bedje. Vader is al weer naar beneden gegaan.

Moeder heeft Marijkes haar gekamd en geborsteld.

„We hebben een nieuw versje geleerd,” zegt Marijke plotseling. „Een versje voor 's avonds.

„Zeg het eens op,” vraagt moeder.

*'t Wordt donker in de kamer,
De lampen zijn al aan.
Daar buiten branden lichtjes,
De sterren en de maan.
De bloempjes gaan nu slapen
Geen vogel zingt er meer.
Ook ik lig in mijn bedje,
En 'k vraag bewaring aan de Heer.*

„De juffrouw heeft het uit een schrift overgeschreven.”

Marijke zegt het soezerig.

Moeder vindt het een mooi versje.

Zoals iedere avond blijft moeder nog een poosje bij Marijke zitten. 's Zomers luisteren ze dan naar het zingen van de vogels.

Maar de meeste vogels zijn nu al op reis gegaan. Naar warme landen.

Marijke zit voor zich uit te staren.

„Waar denk je aan?” vraagt moeder.

„Ik heb Liesje gevraagd of ze óók mijn vriendinnetje wil zijn.”

„En wil ze dat wel?”

Marijke knikt. „Ja mam. Nu zijn we met ons vieren. Ilonka en Riteke en Liesje en ik.”

„Een klaverblad van vier.” Moeder glimlacht.

Marijke weet wel wat een klaverblad van vier is. Zij heeft ze vaak in het weiland gezien.

Nu moet Marijke haar avondgebedje nog opzeggen. Ze vraagt ook of de Here Liesjes moeder wil beter maken.

Moeder wacht tot ze klaar is.

„Welterusten, Marijke.”

„Nacht mammie,” zegt Marijke slaperig.

